

בבית הוריו בחולון

זהו, שהסיפור הבלעדי של יוסלה שוחמכר יפורסם בעתון זה. על כן קפץ רוגזם, והם לא יכלו להתאפק בכתיבתם מדקירות אי שירת בלתי-הגונות כלפיה.

אולם זה היה כאין וכאפס לעומת מה שהתחולל בבית האגנר. יחד עם המשפחה הגיעה לשם שירה שלמה של עתונאים וצלמים רובם הסתפק בהצגת מספר שאלות ובהנצחת כמה צילומים משפחתיים. אבל שניים נשארו שתולים שם עד השעות ה' קטנות של הלילה. היו אלה נציגי ידיעות אחרונות ומערבי. כל אחד מהם הציץ סכומים פנסטיים להבטחת זכות הפירסום הבלעדי של סיפור יוסלה.

הם עיבדו כל מי שנהיה בעל השפעה: האגנר, אלטר שוחמכר, אשתי, מנתם כהן, כהן-צדון. אחד מהם אף העיז לאיים על הפרקליט: "אם ילך הסיפור להעולם הזה — נהרוס אתך!"

איזה ואלטר שוחמכר, אשר עוד לפני שפורסמה הידיעה הראשונה על מציאת הילד הסכימו עקרונית שיש לתת את הסיפור להעולם הזה, בשל עמדתו העיקבית לימינם משך כל הפרשה, היו עתה מבולבלים. הם פחדו שאם יתנו אומנם את הסיפור לעתון אחד בלבד — יעוררו נגדם חמת כל יתר העתונים. נוסף לזאת, הפציצו אותם ה' צהרונים בהצעות כספיות שלא השמעו במותן בקשר לשום סיפור בעתונות הישראליה עד כה. מעריב הציץ 4000 ל"י. ידיעות אחרונות היה מיכן להוסיף מיד עוד אלף ל"י. אילו הראתה המשפחה עניין של ממש, היה מטפס המחיר עד 10,000 ל"י. אחרי 48 שעות החליטה המשפחה לא למי כור סיפור לאיש, ביודעה שכל צעד כזה יעורר נגדה את העתונים שירגישו מקופחים.

שיא הצינויות

לא נותר למשפחה אלא לחשוב על הגשת התביעה האזרחית. עוד לפני ש נקטה צעדים ממשיים כלשהם, התקשר עם כהן-צדון פרקליט ירושלמי ידוע, שהסכים לערוך נסיון של תיווך. המשפחה דרשה סכום שיבטיח את צרכי הילד ושיקומו. אלא שטיכויי הפרשה נראו קלושים. ל שיא הצינויות הגיע זנוויל גרסנר בחיליאמס-בורג: "לתבוע ממני פיצויים?" התרחב ב' אוני עתונאים, "להיפך: הם צריכים לשלם לי עבור החזקת בנם בבית!"

גול! הילד, הנראה כתלמיד-ישיבה נחבא-אלי-הכלים, התגלה כספור-טאי טובב, הצטרף למישחק כדורגל בשיכון.

במדינה

(המשך מעמוד 4)

כאשר המוסלמים דקרו למות מתפלל יהודי. כתגובה על כך התארגנו כמה צעירים ו' העלינו באש שתי חנויות ערביות, היצבנו מחסומים בכניסה לאזור היהודי ואסרנו על הערבים לבוא בינינו.

"מובן, שזה הוליד מתיחות ותגובות" שרשרת, שלא תמיד מצאו ביטויין במעשי הרג, אך הרסו לאט-לאט את הגשרים בין העדות. המתיחות גדלה והלכה...

"...מפקדי האר-איה-אס בעיר הגבירו לה צם על הקהילה היהודית. רבים מביניהם הזכירו את תפקידם במבצע-סואץ, שסייע בעקיפין לנצחון הישראלי המהיר בסיני; אחרים טענו, כי הם מיוודים עם קצינים ישראלים ולבסוף, הופץ הסיפור על ביקור רו של קולונל שוראקי — מומחה ישראלי ללוחמת-גרילה, שנולד במארקו ושכא ל' שמש קציני-קשר עם מפקדת האר-איה-אס. כשאמר שב לב-רשיחו שאין קצין בכיר בצה"ל בשם זה, וכי כל הסיפור לא הומצא אלא כדי לשכנע את היהודים להצטרף לאר-איה-אס — הוא לא האמין. עיניו נצצו, אגרופיו נקמצו והוא הלם בחוקה על ירכו:

"לא יתכן, אנשים ראוהו כאן, אני עצמי לא ראיתיו — אך היו רבים שטענו כי ראוהו. מכל מקום, עליו הצביעו הצרפתים, כי הינו, קולונל שוראקי. מפקדי האר-איה-אס לא נתנו לגשת אליו בטענה, כי הוא מסרב להיפגש עם יהודי-המקום. אך כשעזב, אמרו לנו במפורש, כי הוא חייב את הצ' טרפוטנו לאר-איה-אס. האמנו בכך, ועדיין אנו מאמינים."

עתונות

שני מישורים

ויכוח השבוע, במרכז מפא"י:

משה דיין: "...הנה כתוב בדבר כי השרים זקוקים למכוניות כדי להתרוצץ בין תל-אביב וירושלים ושדה התעופה. רק שני עתונים מסוגלים לכתוב בסגנון זה: העולם הזה ודבר. העולם הזה משום שהוא יודע מה הוא עושה ודבר משום שאינו יודע מה הוא עושה."

(דברים אלה עוררו התרגשות באולם ו' מזכיר מפא"י, ראובן ברקת, ביקש מדיין להסתייג מהפסוק האחרון.)

דיין: "טוב, אני מוכן לאמור שדבר עושה אף הוא ביודעין..."

ישראל גורי: "אתה מעמיד את שני העתונים על אותו מישור?"
דיין: "לא. אני מעמיד אותם על שני מישורים נפרדים. האחד עושה ביודעין, וה' אחד אינו יודע מה הוא עושה."

יהודה גוטנהרף: "תיקח את דברייך בחזרה. האם לך אין פליטות-פה?"
דיין: "לא היתה זאת פליטת-פה. ובכלל, על ידי כך שלוקחים דברים בחזרה, אי אפשר לברר דברים."

תחבורה

תשוקה ושמה אוטובוס

"לא לעלות יותר!" היא קריאה שהפכה לסימן היכר לנהגי זן. בדרך כלל היא מכנת כלפי הנוסעים. השבוע נמצאו ב' קואופרטיב התל-אביבי לתחבורה נהגים, ש' הטיחות נגד האיש החזק של החברה — אריה מזור.

לכאורה אין אריה מזור (מגיר) אלא אחד מחמשת חברי המזכירות הנבחרים המנהלים את הקואופרטיב, מחוזיק בידו את חיקי הכספים והחוק. למעשה מוכתר הגבר ה' חייכני, יליד פולין ובן ה'44, כ"בוס" ה' בלתי רשמי של אחד הקואופרטיבים הגדרי לים בארץ.

מזה חצי תריסר שנים הוא מנהל את ענייני הכספים של זן, מבלי שאיש יחלוק על כך שהוא עושה זאת בידע ובכשרון. אולם לאחרונה נדמה היה כי האוטובוסים של זן נוסעים לא בעזרת דלק, אלא ב' עזרת שמועות. במרכז השמועות ניצבה דמותו של מזור.

אווירה מורעלת. מזור עצמו, כך נמסר מפה לאוזן, אשם רק בניפוח הוצ' אות ובחריגה מסמכות. אנשים אחרים הוא שמו במעשי שחיתות על חשבון כספי ה' קואופרטיב. על אחד נמסר כי רכש פרס בכספי מעילה. סופר על מכירת מיכלית בסכום של 50 אלף ל"י, בעוד שבספרי החברה הופיע סכום של 30 אלף בלבד.

בגילגולים אחרים נולדו גם סיפורים שכמה עסקנים, כאילו, גנבו אוטובוסים ומכרו אותם.

במשך שבועות מספר תססו מאות חברי הקואופרטיב סביב מסע הלחישות. היה ברור שהן לא נולדו באחרי. הם היו חלק מהקרב על השלטון בזן, המתנהל בין ותיקי הקואופרטיב המאוגדים בסיעת נאמני זן לבין הצעירים.

בבחירות האחרונות, שנערכו בפברואר השנה, נחל מזור כשלון חרוץ. ארבע קבוצות אופוזיציוניות התאגדו לסיעה אחת למפנה. הצליחו להחזיר למועצת הקואופרטיב טיב 23 חברים, לעומת 8 נאמני מזור. שניים מחברי המזכירות הקודמת לא נבחרו כלל, חזרו להיות נהגים על הקו.

אולם כעבור זמן קצר הפך מזור את תבוסתו לנצחון. הוא הצליח להפריד בין סיעות האופוזיציה, הצליח להכניס את כל שמונת אנשיו במועצה להנהלה, המונה 15 חברים. גם במזכירות, המונה חמישה חברים, היה לו רוב.

אחרונה פנה. מתנגדיו של מזור לא היו מוכנים להשלים עם כך שהארוחה נחטפה ממש מתוך פיותיהם. הם טענו כי הצליחו לאסוף הוכחות לאשמת חברי המיני-הלה הקודמת, מאנשי מזור, ונגד מזור עצמו. נוכח האשמות אלה הודיע מזור כי הוא מתפטר מתפקידו, עד שוועדת חקירה תברר את נכונותן. אולם שעה שהוא עצמו ניצב בתחנה, המשיכו הגלגלים לנוע. ארבעה מראשי הטוענים נגד מזור, דויד אסא, יוסף תמרי, יצחק הוז ויוסף הרובינץ נקראו לחקירה במשטרה. שם נחקרו באיזו דרך הגיעו לידם מסמכי החברה, המשמשים בידם כאילו להוכחת טענותיהם.

האוטובוס, שנועד לדרוס את מזור, דרס בינתיים את נהגיו.

רפואה

אלונטית או ילד?

לשוא ניסו הרופאים בעיראק מולדתה לרפא את סעידה עמבר מעקרותה. היא היתה אז, לפני עשרים שנה, צעירה וכבר נואשת כשהגיע לאוזניה שמעו של פרופסור ברנהרד צונדק, הגניקולוג הידוע.

סעידה לא היססה אף לרגע. בלוית אחיה הרופא נסעה לירושלים, נותחה עלידי ה' פרופסור. האשה חזרה לבגדד — עקרה.

סעידה לא חיתרה על שאיפתה להיות אם. בעקשנות ללא-אלימות המשיכה במאבקה ה' אמיץ וחסר התחלת כמעט, גם כשהשתקעה בישראל, במושב גן-דרום. צעדה הבא היה גם הוא בכיתן לירושלים, שוב לפרופסור צונדק. הפרופסור המפורסם ניסה להניא מניתוח נוסף, חיווה דעתו שהדבר יגרום לה סיבוכים. סעידה לא נרגעה. היא שמחה כשרופא נשים ירושלמי, בשם דוקטור לור שטארק, עורר מחדש את תקותה האימי הית.

ד"ר שטארק ניתח את סעידה בבית-החור לים שערי צדק הירושלמי. חודשיים שהתה סעידה בבית-החולים עקב סיבוכים שלאחר הניתוח, כשחיה בסכנה, והיא מקבלת עירווי דם רבים.

מי השאיר? האשה שחזרה לגן-דרום לא היתה אותה סעידה האיתנה והבריאה שעובדה אותו חודשיים לפני כן. היתה זו אשה חלושה וירודת משקל. היא ישבה ב' ביתה לא יותר משבועיים, כשהיא מטלטלת משם ישר לבית-חולים נוסף: הדסה. ארבע שנים נמשכו יסוריה של הרוצה להיות אם. התקפות בלתי פוסקות של כאבים עזים ללא סיבה גלויה התישו לחלוטין את גופה ורוחה. סעידה, כבר בת ה'40, שקעה ב' דיכאון מר. חדלה לבצע גם את עבודות משק הבית הקטנות ביותר בכוחות עצמה, דבר שאילץ את בעלה החקלאי להעסיק שכיר במשק.

בית-החולים קפלו ברחובות היה חדש ב' תור. בין כתליו הצליחה לבסוף הרפואה לגלות את תעלומת הכאבים הבלתי פוסקים של סעידה: היתה זו אלונטית גדולה, ש' שלו הרופאים מחלל ביטנה.

סעידה הגישה מיד תביעת גויקין בסך עשרים ושתיים אלף לירות בקירוב, באמצ' עות פרקליטה עורך-הדין אריה רוננבלום, נגד מנתחה האחרון דוקטור שטארק ונגד בית החולים שערי-צדק בירושלים, בו נע' רך הניתוח.

הנתבעים מכחישים את האשמה המיוחסת (המשך בעמוד 14)

מיה

הם

רואים?

